

Som det fremgår af lovforslagets afsnit IV om skatteberegningen er sondringen mellem forsørgere og ikke-forsørgere foreslået ophævet. For den almindelige indkomstskats vedkommende er der i stedet foreslået indført personfradrag, jfr. § 36; for den gifte mand og den med ham sambeskattede hustru ydes der i alt 2 personfradrag, og har hustruen indkomster, hvoraf hun skal ansættes særskilt, indrømmes det ene af personfradragene i hendes indkomst. For tillægsskattens vedkommende er det i § 38 foreslået, at den skal udskrives efter skalaer, der fastsættes ved lov forud for hvert kalenderår, og at der ved fastsættelsen af de forskellige skalaer skal tages hensyn bl. a. til, om den skattepligtige er gift eller ugift, og om den med manden sambeskattede hustru har indkomster, hvoraf hun skal ansættes særskilt, eller om hun ikke har sådanne indkomster.

Forslaget har opretholdt den gældende ordning, hvorefter hjemmeværende børn under 18 år i princippet sambeskattes med familieoverhovedet og alene ansættes særskilt til skat, når børnene har haft egne indtægter af nærmere angiven art og størrelse.

Det følger af bestemmelserne i § 1, jfr. § 14, i lovbeholdning nr. 210 af 18. juni 1964 om særlig indkomstskat m. v., at de regler, der efter nærværende lovforslag skal gælde med hensyn til pligten til at svare indkomst- og formueskat til staten, også vil komme til at gælde med hensyn til pligten til at svare særlig indkomstskat. Personer og dødsboer, der efter lovforslaget er pligtige til at svare indkomst- og formueskat, er således tillige pligtige til at svare særlig indkomstskat af de i loven om særlig indkomstskat omhandlede indtægter, der er oppebåret inden for tidsrum, hvor skattepligtsbetingelserne er opfyldt. Også indkomstopgørelsesreglerne i forslagets afsnit III vil, når de efter deres indhold er anvendelige, finde anvendelse med hensyn til opgørelsen af skattepligtig særlig indkomst.

Til afsnittets enkelte bestemmelser bemærkes i øvrigt følgende:

Til § 1.

Nr. 1. Efter statsskattelovens § 2, nr. 1 og 2, er en person, der er bosat her i landet, fuldt skattepligtig her, selvom han opholder sig i udlandet, så længe dette ophold ikke er af varig karakter; af varig karakter anses et sådant ophold i udlandet ifølge praksis i reglen at være, når opholdet strækker sig over 2-3 år, og i så fald bortfalder den fulde skattepligt fra begyndelsen af udlandsopholdet at regne.

Skattepligtens bortfald er uafhængig af, om skattepligt i udlandet opstår.

Spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for skattepligtens bortfald på grund af ophold i udlandet er opfyldt, har i praksis givet anledning til mange vanskeligheder. Under en ordning med skat af den løbende indtægt, hvor det nøjagtige tidspunkt for skattepligtens bortfald får direkte betydning for den indkomstperiode, der skal tages i betragtning, vil det være af stor vigtighed, at der skabes klare regler for, hvornår skattepligten for personer, der bevarer bopæl her i landet, bortfalder på grund af ophold i udlandet. I så henseende forekommer de i Norge gældende bestemmelser hensigtsmæssige, og bestemmelserne i forslagets § 1, nr. 1, er udformet på linie hermed. Skattepligten bortfalder her efter i disse tilfælde fra det tidspunkt, fra hvilket den pågældende godtgør at være fuldt skattepligtig til fremmed stat, og under alle omstændigheder — altså hvor fuld skattepligt til fremmed stat ikke dokumenteres — fra det tidspunkt, hvor opholdet i udlandet har været 4 år. Den, der vil påberåbe sig skattefrihed i henhold til denne bestemmelse, må godtgøre, at betingelserne herfor er til stede, og skattefriheden indtræder da fra det tidspunkt, hvor betingelserne er opfyldt.

Til den nævnte 4-års periode medregnes ifølge forslaget også kortvarige ophold, som den pågældende har haft her i landet på grund af ferie eller lignende. Har opholdet her i landet ikke haft den anførte karakter, må det anses for at afbryde udlandsopholdet, og når den pågældende på ny tager ophold i udlandet, begynder 4-års perioden følgelig først at løbe fra den sidste udrejse. Grunden til, at der ikke foreslås en bestemt varighed for ferieperioden her i landet, er, at der formentlig bør være mulighed for udover ferieperiodens længde at tage hensyn til konkrete omstændigheder i øvrigt.

Selvom skattepligten er bortfaldet på grund af 4 års ophold i udlandet, vil der dog, såfremt den pågældende senere vender tilbage her til landet, være mulighed for at foretage efteransættelse af ham i medfør af statsskattelovens § 42, stk. 5. En betingelse for en sådan efteransættelse er ifølge praksis, at den pågældende ikke i udlandet har været undergivet en til dansk indkomstbeskatning svarende skattepligt til fremmed stat, hvorhos lovbestemmelsen kræver, at efteransættelsen gøres gældende inden der er forløbet 5 år.

Når opholdet i udlandet er forbundet med indkomstskattepligt til fremmed stat efter reglerne for derboende personer, har man fundet det rimeligt at lade skattepligten her i landet bortfalde samtidig med, at skattepligten til den fremmede stat opstår.